

„Naj bo!“ so rekli oče, „za sedaj ti bodi odpuščeno.“ — Oh, oče! Ljubi, najdražji oče, kako dobri, usmiljeni ste bili vi!

„Toda“, so nadaljevali, „če ti pa še enkrat uide in naredi kako škodo, ga prodam.“

Zazeblo me je po vsem životu, kajti dobro sem vedel, da oče to brezpogojno tudi storé, kar obljubijo, in zatrdno sem sklenil čuvati in čuvati svojega kozla.

Pa čez štirinajst dni je zopet — prišel pred menoj domov. Zopet smo korakali — kozel seveda z nami — in ko smo se pričeli skrivati, sem ga pozabil privezati, kakor je nasvetoval Štihov Janez. To pot je pa snedel zadaj za hišo tri lepe, cvetoče vrtnice. Nič ni pomagalo, ne jok, ne stok in ne prošnja. Ko smo prišli čez nekaj dni spet pri gozdu skupaj, se nam ni ljubilo igrati se, kajti ni ga bilo več: mojega modrega, učnega in — snedenega kozla ...

Mihael R.

Kadar beli dan napoči ...

Kadar beli dan napoči,
Razpršijo se megle,
In po vasi v slednji koči
Se prebujajo ljudje.

Ah, ve moje mlade sanje,
Ki še spite tak sladkó,
Ah, vzbudite se, saj dan je,
Solnčni žarki v dušo vró.

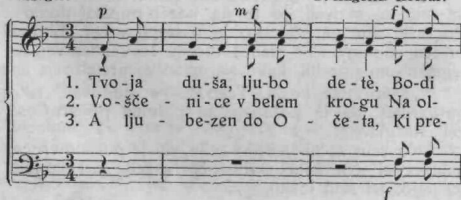
Gradiški.

Srcé — oltar.

Adagio.

P. Angelik Hribar.

1. Tvo-ja du-ša, lju-bo de-tè, Bo-di
2. Vo-šče - ni-ce v belem kro-gu Na ol-
3. A lju - be-zen do O - če-ta, Ki pre-